

СРЕД КАРТИНИТЕ НА ДОЛОРЕС ДИЛОВА

В изложбената зала би трябвало да влизаме без никакви претенции. Без никакви желаниа. Като в храм, за да се приобщим или най-малко да се докоснем до един духовен свят, създаден извън и независимо от нас.

Истинското изкуство не удовлетворява вкусове, а ги провокира и само по този начин то е в състояние да ги обогати и извиси.

Изкуството, което удовлетворява вкусове, е вредно. То освобождава от активност нашите сетива и ни прави духовно лениви.

Картините на Долорес Дилова ни държат нащрек. Тяхната територия на действие е преди всичко нашето въображение, в което те се разполагат изцяло и го активизират до крайност. Изкуството на Долорес Дилова е напълно чуждо на всякакви натрапени идеи и концептуални рецепти. Пред нейните творби ние сме свободни сами да избираме начина за контактуване с тях.

Тези картини стоят пред нас като равностойни събеседници. Тонусът на беседата се определя от доброволното взаимодействие, в което няма ментори и потърпевши.

Макар и все още твърде млада, Дилова е автор на едно творчество, което има дори и своите етапи. При нея развитието е завидно динамично. Нека не превръщаме във всеобщо закономерен този единичен случай и все пак не можем да не я приветствуваме за постоянно будния ѝ стремеж към промяна, към обогатяване на изобразителния език.

За добро или зло, оправдано или неоправдано – все пак съществува понятието "женско изкуство", което с две думи би могло да се охарактеризира като изкуство с малко или повече предозорирана емоционалност. Тази изложба е категорично доказателство, че авторката ѝ "пипа по мъжки" и не дължи данък на каквато и да е липса на емоционална мярка.

Червеното е цветът на Долорес Дилова. Цветът на огнения знак, под който и тя се е родила. И това съпоставяне с тъмно-студените тонове, които няколкократно засилват интензивността на огненото.

Равностойният ни диалог с тези картини едва ли ще завърши тук в залата. Ние в представите си ще се връщаме много пъти към тях и това ще бъде най-доброто доказателство за многовалентността на художествения им магнетизъм.

Йордан ЯНКОВ